

§ 9, Stk. 3, blev indsat i Landstinget paa Foranledning af *Elmquist* (V.).

Under Sagens Behandling paa *Rigsdagen* blev der fra Oppositionspartiernes Side givet Udtryk for nogen Frygt for, at den foreslaaede Ordning skulde blive Begyndelsen til, at Realkreditten kom ind *under Statens Ledelse*. I Folketinget udtalte *Krag* (V.) bl. a. herom, at den Laanefond, der skal oprettes, ganske vist er en Institution med en kort Levetid, »men ingen kan vide, hvorledes Forholdene kommer til at ligge, naar den Periode er endt, og hvilke Muligheder det kan give for en Regering, der som den nuværende er ubetinget Tilhænger af Statskontrol og Statsstyre paa alle mulige Omraader«. Man havde tidligere set, »hvorledes katastrofale Bankforhold i en bestemt Situation har ført vor største Erhvervsbank over i praktisk talt Statseje, uden at det har været muligt, trods Lovens klare Ord derom, at faa denne Bank overført i Rækken af private Banker, ledet af private Aktionærer«. Over for disse Synspunkter gjorde *Indenrigsministeren* gældende, at Regeringen ikke havde den nævnte Indstilling. Regeringen var først og fremmest Tilhænger af de økonomiske Kræfters frivillige Organisation, men hvis Erhvervene og de økonomiske Kræfter ikke ad frivillig Vej kunde skabe de Organisationer, der krævedes til Løsning af Tidens Opgaver, blev Spørgsmaalet, om disse Opgaver saa ikke maatte løses af det offentlige. Ministeren havde intet hellere set, end at de bestaaende Realkreditinstitutioner selv var slaaget ind paa at udstede kortfristede Serier, hvad de uden Tøven kunde have faaet Tilladelse til i Henhold til Kreditforeningsloven, men Kreditforeningerne ønskede ikke at tage denne Opgave op. Kreditforeningerne havde imidlertid ydet deres Medvirken ved Lovforslagets Udarbejdelse samt givet Tilsagn om loyal Bistand ved Lovens Gennemførelse i Praxis, og hvis de vilde deltage positivt i Ledelsen af Laanefonden, opfyldte det kun et Ønske hos Ministeren.

Angaaende den Bemyndigelse, som ved en i Folketinget foretagen Ændring blev givet Direktionerne for Kredit- og Hypotekforeningerne i § 3, Stk. 2, udtalte Indenrigsministeren paa Foranledning af *Krag*, at denne Bemyndigelse ikke kunde bruges paa en saadan Maade, at den kom til at berøre Debitorernes Andel i det solidariske Ansvar. »Forholdet vil vel her være som i mangfoldige andre Tilfælde, hvor den paa-gældende maa stille Sikkerhed for det solidariske Ansvar, naar han træder ud.«

I *Landstinget* pointerede *Indenrigsministeren* i Overensstemmelse med, hvad han ogsaa havde givet Udtryk for i Folketinget, at ingen kunde garantere, at der ved Udløbet af de kortfristede Laan vil kunne opnaas lange Laan til det